

Måndagen den 24 april

Kl. 12.00

*Om Bofors Nobel
Chemateurs iranska
anläggning i Isfahan*

Förhandlingarna leddes av tredje vice talmannen.

1 § Justerades protokollet för den 14 april.

2 § Svar på interpellation 1988/89:168 om Bofors Nobel Chemateurs iranska anläggning i Isfahan

Anf. 1 Statsrådet ANITA GRADIN:

Herr talman! Gudrun Schyman har ställt åtta frågor med anledning av Bofors, sedermera Nobel Chemateurs, engagemang i uppförandet av en industrianläggning i Iran.

År 1974 tecknade Bofors ett kontrakt med Iran om leveranser av utrustning till en kemikalieanläggning inom ramen för ett större industrikomplex i staden Isfahan. Genom ytterligare ett avtal år 1977 åtog sig Bofors att även bistå i uppbyggnads- och montagearbetet. Anläggningen är avsedd främst för framställning av nitrerade produkter. Nitring är en metod som används för att framställa råvaror till bl.a. läkemedel, till olika plastmaterial och till annan kemisk industri. Genom nitring framställs även civila och militära sprängämnen.

Den tillverkningsutrustning som Bofors levererade till Isfahan kan få såväl civil som militär användning. Materiel som kan ha militär användning men som inte påtagligt skiljer sig från motsvarande civil materiel har enligt hittills tillämpade klassificeringsprinciper betraktats som ej krigsmateriel.

När Isfahan-kontraktet tecknades år 1974, och när materielen levererades åren 1976–1977, var utförelse av den aktuella utrustningen därför inte tillståndspliktig.

I juni 1988 tillsatte regeringen en utredning med uppgift att se över krigsmaterielbegreppet. Utredningen skall bl.a. överväga just hur nitreringsanläggningar av den typ som levererats till Isfahan bör klassificeras i framtiden. I avvaktan på utredningens slutsatser görs sedan år 1988 vid nya ärenden rörande export av nitreringsanläggningar en klassificering i varje enskilt fall, bl.a. med hänsyn till kund och förväntad användning.

Mot denna bakgrund kan Gudrun Schymans frågor besvaras på följande sätt.

Enligt tillgänglig information är Isfahan-anläggningen utformad för framställning av såväl civila baskemikalier som sprängämnen. De dokument som

Gudrun Schyman åberopat ändrar inte denna bedömning.

En anläggning av denna typ kan användas för att tillverka produkter för vitt skilda ändamål. Flera olika sprängämnen kan framställas där likaväl som plasträmnen. Vilken slutprodukten blir bestäms inte av vilken utrustning som används vid tillverkningen. Slutprodukten bestäms av vilka råvaror som ingår i den och vilken syrakoncentration, vilket processförlopp m.m. som används.

Av dessa skäl har det inte varit möjligt att få en uttömmande förteckning över samtliga produkter som skall tillverkas i Isfahan.

Som svar på frågan om vilseledande uppgifter har förekommit kan konstateras att Nobel Chematur i kontakter med UD och KMI redovisat Isfahan-anläggningens möjliga användningsområden. KMI har även bl.a. infordrat en förteckning över all utrustning som levererats till Isfahan-projektet.

Gudrun Schyman åberopar vissa anteckningar av en f.d. direktör i Bofors. Enligt Gudrun Schyman tyder anteckningarna på att regeringen haft kunskap om Isfahan-anläggningens verkliga karaktär åtminstone sedan år 1984. Tolkningen är oegentlig. Grundläggande för regeringen har varit om den materiel som skulle föras ut från Sverige till Isfahan utgjorde krigsmateriel eller inte. När utförelsen skedde betraktades utrustningen inte som krigsmateriel. Utrustningens konstruktion var därvid avgörande, inte den bedömda användningen.

Gudrun Schyman frågar vidare om jag är beredd att offentliggöra två promemorior om Isfahan från dels den 17 mars 1987, dels januari 1984. Vilka handlingar som avses, och var de upprättats, är inte helt klart. Först när detta klarlagts, och det fastställts huruvida det rör sig om allmänna handlingar, kan ställning tas till deras eventuella utlämnande.

Slutligen frågar Gudrun Schyman vad regeringen ämnar göra för att hindra Nobel Chematur från att uppföra Isfahan-anläggningen.

Leveranserna från Sverige inom ramen för Isfahan-projektet ägde rum åren 1976-1977. De igångsättningsarbeten som nu är aktuella utgör ett fullföljande av de kontraktuella åtaganden Bofors iklätt sig gentemot Iran på 1970-talet.

Som jag nämnt har klassificeringspraxis skärpts för utrustning som kan användas för bl.a. sprängämnestillverkning. Att göra denna skärpta praxis retroaktivt verkande för projekt som kontrakterats 15 år tillbaka i tiden är varken rimligt eller möjligt.

Anf. 2 GUDRUN SCHYMAN (vpk):

Herr talman! Jag tackar så mycket för svaret. Jag hade hoppats på ytterligare deltagare i dagens debatt. Jag framställde denna interpellation eftersom jag anser att detta är en mycket viktig fråga. Nu får vi roa oss på egen hand, statsrådet och jag, även om det plågar mig att utmana statsrådet till debatt, med tanke på den förkyllning som jag ser att hon lider av. Men som saken nu är, får vi försöka att göra det bästa av den.

Jag är inte nöjd med svaret. Det består i mycket av svammel, och jag får just inte några svar på de frågor som jag har ställt. Jag hoppas nu att jag genom denna diskussion kan få bättre svar. Jag avser inte att göra någon

allmän deklaration om svensk export av vapen. Jag vet att Anita Gradin är mycket väl medveten om att vi i vpk anser att den totala vapenexporten genast skall upphöra. Jag skall i stället fortsätta att fråga. Jag skall gå igenom de frågor som jag har ställt och som jag inte tycker att jag har fått något svar på.

I min första fråga undrade jag över syftet med anläggningen. I svaret hänvisar Anita Gradin till en utredning om krigsmaterielbegreppet, men jag kan inte tänka mig att denna utredning alls kommer att ägna sig åt syftet med anläggningen. Jag vill veta vad ni tror att syftet är.

Den andra frågan, om regeringen haft kännedom om att produkterna hexotol, hezal, RDX och trotyl skulle tillverkas, får jag inte alls något svar på. Jag undrar varför.

De tredje och fjärde frågorna, om vilka produkter som skall tillverkas och om regeringen har informerat sig, besvaras med att det inte varit möjligt att få en sådan förteckning. Jag vet inte hur det kommer sig att fredsorganisationerna, t.ex. Svenska freds- och skiljedomsföreningen, har så mycket större möjligheter att få fram information än vad regeringen har. Jag skulle vilja ha en kommentar till detta.

Inte heller den femte frågan får jag något svar på. Anita Gradin säger att UD och KMI haft klart för sig anläggningens möjliga användningsområden. Det var inte vad jag frågade efter. Jag frågade efter vad som verkligen skall tillverkas, inte vad som är möjligt att producera, utan vad man har tänkt sig.

Den sjätte frågan handlar om tolkningen av en uppteckning från ett samtal mellan Algernon på KMI och Ekblom på Bofors. Statsrådet säger att min tolkning är oegentlig. Jag undrar varför. Hur kan Anita Gradin vara så säker på det? Jag måste fråga hur hon själv tolkar den här uppteckningen.

Den sjunde frågan handlar om offentliggörande av dokument. Anita Gradin undrar vilka dokument jag menar, och det skall jag gärna tala om. Den första handlingen, från den 17 mars 1987, är en UDH-promemoria som Carl Johan Åberg har citerat ur vid ett KU-förhör. Den andra handlingen, från den 19 januari 1984, är ett pressmeddelande från UDH som är baserat på ett undersökningsmaterial om Isfahan. Detta undersökningsmaterial måste följaktligen existera, och jag undrar om det kan offentliggöras.

Min sista fråga gäller om regeringen är beredd att stoppa det här projektet utifrån vad man nu vet om vad som skall tillverkas. Nu vet vi ju att det handlar om krut. Företagets VD har talat om att det är så. När Svenska freds redogjorde för sina uppgifter bekräftades det av Bofors. Jag vet inte om regeringen inte har förstått detta tidigare, om man inte har velat förstå det, om man inte har velat informera sig eller om man har vetat men inte velat göra någonting åt det för att det är andra intressen som har bedömts vara viktigare.

Nu vet vi i alla fall vad det handlar om. Jag undrar därför om det är rimligt att säga att ett beslut som fattades för 15 år sedan – möjligen grundat på falsk information – skall vara vägledande för hur regeringen skall bedöma den här frågan i dag. Jag tycker att det är helt orimligt. Med de kunskaper som ni har i dag om tillverkningen och utifrån de bedömningar som regeringen gör om Iran som möjligt land att exportera till är det inte rimligt att fortsätta med detta projekt. Det är möjligt att det går att rädda ansiktet, eftersom

lagstiftningen är så luddig och så vag och dessa begrepp inte är klargjorda. Det finns ändå, Anita Gradin, moral i dessa frågor. Det är inte moraliskt försvarbart.

Jag skulle vilja avsluta med att fråga vad det är som skall till för att regeringen skall omvärdera detta och avbryta projektet. Vad är det som skall hända? Räcker det inte med de krig som pågår? Kan man en gång för alla teckna ett kontrakt med Sverige om vapen eller krut eller vad det vara må, på ett sådant sätt att man kan fylla på i årtal eller i decennier oavsett vad som händer? I så fall kan jag inte förstå vad vi skall med våra vapenexportlagar till över huvud taget. Jag skulle vilja ha svar på dessa frågor.

Anf. 3 Statsrådet ANITA GRADIN:

Herr talman! Gudrun Schyman är missnöjd med svaret. Det låter på henne ungefär som om vi bara skulle slarva ifrån oss när vi skriver svar på en interpellation. Så går det naturligtvis inte till. Vi har givit de svar som vi kan stå för, och inte svar som man slänger ur sig så som somliga organisationer kan göra i debattartiklar eller på gator och torg. Det är de svar som finns. Vi har gått igenom detta och försökt penetrera de allvarliga frågeställningar som tas upp i interpellationen. Detta är så långt vi kan komma.

När det gäller vad som händer i dag är Nobel Chematur engagerat i att starta Isfahan-anläggningen, som nu återuppbbyggs av iranierna. Företagets nuvarande insatser utgör ett fullgörande av åtaganden som gjordes i ett kontrakt på 1970-talet. De arbeten som man nu gör innefattar dels att man hjälper till med att sätta i gång anläggningen, dels att man verkställer vissa leveranser av reservdelar som inte utgör krigsmateriel. KMI kontrollerar fortlöpande reservdelslistorna för att säkerställa att inga komponenter som utgör krigsmateriel finns med. Dessa igångsättningsarbeten som sådana är icke tillståndspliktiga enligt nuvarande lagstiftning.

Anf. 4 GUDRUN SCHYMAN (vpk):

Herr talman! Jag tror inte heller att det här är ett interpellationssvar som ni har slarvat ifrån er. Jag tror säkert att det medför mycket stor möda och mycket vända att ge ett interpellationssvar på dessa frågor och att låtsas säga någonting samtidigt som ni inte kan säga någonting.

Det är dock så att de frågor som jag nyss redogjorde för från talarstolen att jag inte har fått något svar på, har jag faktiskt inte fått något svar på. Det går inte att komma förbi det. Om det här är vad regeringen kan stå för i denna fråga, är det väl ett mycket bra exempel på att det är en mycket delikat fråga. Jag vet inte riktigt vad regeringen har att stå på över huvud taget. Det verkar närmast vara ett gungfly.

Anita Gradin säger vidare att det bara är fråga om ett fullgörande av ett tidigare engagemang. Visst, det låter ju mycket oskyldigt, om man kan se det så. Man kan dock inte bortse från vad engagemanget syftar till. Jag måste fråga Anita Gradin om det inte är klarlagt nu att det är fråga om en sådan verksamhet som regeringen – om regeringen skulle göra den här bedömningen i dag – inte skulle gå med på. Om det gällde ett nytt projekt så kan jag inte tänka mig att regeringen skulle gå med på den här affären, när man vet vad som skall tillverkas och vad syftet är. Eller skulle man göra det? Jag har inte

fått något svar på om Anita Gradin är ense med mig om vad syftet är i dag. Jag tycker att det verkar klart, eftersom t.o.m. direktörerna går ut och säger att det är fråga om kruttillverkning. Då måste det väl vara så. Det finns ju papper på det.

Jag har inte heller fått några kommentarer till hur det kan komma sig att organisationer, framför allt fredsorganisationer, får fram uppgifter som regeringen inte kan få fram. Hur kan det komma sig att regeringen har så små möjligheter att få ut material och att kunna informera sig? Om man nu har så dåliga möjligheter och det visar sig att fredsorganisationerna har bättre möjligheter, tycker jag att man skall anlita fredsorganisationerna i större utsträckning än vad man faktiskt gör.

Jag skulle således vilja ha svar på mina frågor.

Överläggningen var härmed avslutad.

3 § Föredrogs men bordlades åter

Konstitutionsutskottets betänkanden 1988/89:KU27, KU28 och KU35

Finansutskottets betänkande 1988/89:FiU25

Skatteutskottets betänkanden 1988/89:SkU18, SkU26 och SkU30

Försvarsutskottets betänkande 1988/89:FöU13

Utbildningsutskottets betänkanden 1988/89:UbU10–UbU12, UbU14,
UbU16–UbU18 och UbU20–UbU27

Jordbruksutskottets betänkande 1988/89:JoU15

Arbetsmarknadsutskottets betänkanden 1988/89:AU13, AU17 och AU19

4 § Anmälades och bordlades

Proposition

1988/89:140 om reglering av priserna på jordbruksprodukter, m.m.

5 § Anmälades och bordlades

Motionerna

med anledning av prop. 1988/89:141 om beskattning av dödsbos skogskonto-
medel m.m. i vissa fall

1988/89:Sk59 av Bo Lundgren m.fl. (m)

1988/89:Sk60 av Görel Thurdin m.fl. (c)

6 § Meddelande om interpellationer

Meddelades att följande interpellationer framställdes

den 21 april

1988/89:213 av *Sonja Rembo* (m) till arbetsmarknadsministern om bristen på
arbetskraft:

Bristen på arbetskraft framstår alltmer som ett av de allvarligaste problemen för svensk ekonomi. Den hämmar produktions- och investeringsutvecklingen och är därtill inflationsdrivande. På sikt innebär detta ett hot mot sysselsättningen.

Regeringens åtgärder i form av utökad föräldraförsäkring och löftet om en sjätte semestervecka minskar ytterligare utbudet av arbetskraft.

Snabba och effektiva åtgärder i syfte att öka tillgången på arbetskraft är nödvändiga.

Vilka åtgärder avser arbetsmarknadsministern vidta?

1988/89:214 av *Viola Claesson* (vpk) till miljö- och energiministern om miljöproblemen i Västsverige:

Älvsborgs län begär nu miljöpolitisk hjälp av regeringen. På samma sätt som regeringen tidigare förklarar Hisingen, Dalälven och delar av Skåne som miljöskyddsområden föreslås att ett motsvarande initiativ också skall omfatta det mest skadade området inom Älvsborgs, Göteborgs och Bohus län.

Älvsborg är ett av de mest försurningsdrabbade länen i hela landet. Vad detta betyder för det ekologiska systemet blir allt tydligare. Vilka långsiktiga konsekvenser det får för människornas hälsa är däremot inte klarlagt. Men att samma gifter som skadar växtligheten och djurlivet också drabbar oss människor är en självklarhet.

Skogsskadorna och försurningen av mark och vatten i Älvsborg är akuta problem för länet. 75 % av sjöarna med en storlek på över en hektar är försurade. Nära 6 000 brunnar har ett försurat vatten. Det totala nedfallet av svavelföreningar uppgår till ca 16 000 ton per år och kvävenedfallet till ca 20 000 ton. Merparten av kväveutsläppen till luften inom Älvsborgs län, och inte mindre än 80 % av kolvätena, kommer från trafiken.

Att en så stor del av det opinionsbildande och engagerade arbete som sker inom miljöorganisationerna i Västsverige handlar om trafiken är inte en tillfällighet. Vpk stödjer miljöopinionen och har en rad förslag som syftar till att stärka järnvägstrafikens ställning. Vi vill t.ex. att järnvägen skall vara en stomme i hela transportsystemet på land. Därför har vi också föreslagit omfattande ekonomiska satsningar på upprustning och utbyggnad av den spårbundna trafiken.

Birgitta Dahls löfte i SJ-tidningen "Raka Spåret" – och i valrörelsen – om att miljöhänsyn skulle komma att styra trafikpolitiken var ett positivt svar på opinionens krav. Men i verkligheten är det andra hänsyn som dominerar och styr regeringens trafikpolitik. Ett belägg för påståendet är att de just-in-time-transporter på landsväg som är på modet i storföretagen underlättas. Ett annat är att regeringen påskyndar samordningen med EG:s transportideologi för vägtrafiken, medan samarbetet med Europas främsta järnvägsländer får stå tillbaka.

Landsvägstrafiken ökar i Sverige i en aldrig tidigare skadad omfattning. De tunga transporterna, dvs. de som drabbar miljön och samhällsekonomin hårdast, är de som ökar mest. Hittills har miljödepartementet inte ingripit för att styra utvecklingen i annan riktning.

Även flygtrafiken har ökat drastiskt – mycket mer än de miljöansvariga tidigare räknat med. Men trots att flygets skadliga utsläpp är väl kända har regeringen inte heller här varit beredd att ens hejda ökningen. Trycket från företag på kommunerna att hänga med i den internationella flygrushen leder till orealistiska utbyggnadsplaner. Om alla dessa planer verkställs ökar belastningen på miljön ytterligare. En annan negativ konsekvens är att den miljövänliga järnvägstrafiken får ett allt sämre resandeunderlag för banorna utanför storstadsområdena.

Den nya SJ-ledningen har nyligen, med instämmande från kommunikationsdepartementet, presenterat en ny strategi för godstransporterna. SJ påstår att det drabbats av förluster, eftersom det fraktat för mycket gods. Därför vill SJ inte ta mer gods på järnväg än det som de 200 största kunderna möjligen vill låta gå på räls. SJ kallar det för en framtidssatsning att riva upp 2 000 industristickspår samt överlåta miljontals ton gods till lastbilsåkerierna. Endast en handfull järnvägsstationer kommer att få status som "huvudterminaler", vilket betyder att godstransporter i SJ-regi inte garanteras vid övriga, s.k. sekundärterminaler.

Med få undantag visar också landets länstrafikbolag att de inte vill, alternativt inte har råd, att låta järnvägens persontrafik leva vidare. I nr 14 av tidningen Kommun-Aktuellt finns en färsk översikt redovisad. Den visar att knappt hälften av de banor som länstrafikmyndigheterna påtvingats ansvaret för, kommer att överleva efter den 1 juli 1990. Busstrafiken kommer att öka. Banorna Borås-Varberg samt Bohusbanan (Göteborg-Strömstad) är några av de som berörs av den kortsiktiga ekonomiska "nyordningen".

I några av landets mest försurade och skogsskadade områden kommer en fortsatt ökning av landvägs- och flygtrafiken att leda till en ekologisk kollaps. Trafikens utsläpp innebär dessutom ett både direkt och indirekt hot mot människornas hälsa. Inom västra och sydvästra Sverige är, som ovan nämnts, läget så allvarligt att Älvsborgs län begär hjälp av regering och riksdag. Bakgrunden är följande:

För ett år sedan gav regeringen landets länsstyrelser i uppdrag att analysera den regionala miljösituationen. Älvsborgs län har nu sin analys klar. Kartläggningen, som bl.a. gäller skogsskadorna, har till en del skett i samarbete med Göteborgs och Bohus län.

Rapporten från länsstyrelsen i Älvsborg innehåller alarmerande uppgifter, inte minst om skogsskadorna i regionen. Hos var tionde studerad skogsyta i Stenungsund-Trollhätte-området finns t.ex. barrförluster som överstiger 60 %. medan hälften av inventeringsytorna i området visar en barrförlust på över 30 %. Sammantaget visar de gjorda undersökningarna mycket stora skador i hela regionen.

De värst skadade områdena i Västsverige är lika illa därän som de i Västtyskland. Länsstyrelsen i Älvsborg skriver i sin rapport bl.a.:

"För att långsiktigt klara situationen måste nedfallet av kväve och svavel minskas till en nivå som naturen tål. Detta innebär för regionen att svavelnedfallet måste minskas med minst 75 % och kvävenedfallet till minst 50 %."

I avsnittet "Trafik" konstaterar länsstyrelsen:

"För länet som helhet svarar trafiken för de i särklass största utsläppen av

kväveoxider och kolväten. Vad gäller kväveoxiderna är trafikens samlade utsläpp ca 7 gånger så stort som från industrin och uppvärmningen tillsammans. Utsläppen av kolväten är ca 3 gånger så stora.

Utsläppen från den tunga dieseldrivna trafiken i länet står för ca 25 % av det totala utsläppet av CO och HC, och hälften NOx-utsläppet. I landsorts-trafiken, där trafiken består av 12 % tunga dieselfordon, står dessa för en mycket liten del av det totala utsläppet av CO och HC (ca 4 % resp. 8 %). Däremot när det gäller NOx är andelen 50 % av totala utsläppet. Det senare gäller även för tätortstrafiken – – –.

Om målsättningen skall hållas att minska kväveoxidutsläppen med 30 % under tiden 1990–95, måste långtgående åtgärder vidtas mot trafikutsläppen – – –”.

Slutsatsen är att katalysatorreringen inte räcker ens för att uppnå det otillräckliga målet 30 % minskning av utsläppen. Ökningen av landsvägstrafiken utpekas som en dominerande orsak till det alarmerande läget. Länsstyrelsens utredare pekar på två möjliga vägar som man kan gå för att hejda de akuta hoten mot miljön: antingen behövs det en massiv och enormt dyr kalkningsinsats i skogsområdena, eller så måste utsläppen stoppas.

Mina frågor till miljöministern är:

1. Anser statsrådet att miljösituationen, försurningen och skogsskadorna i Älvsborgs, Göteborgs och Bohus län är alarmerande?
2. Tänker Birgitta Dahl och regeringen förklara området, som beskrivs i interpellationen, för ett miljöskyddsområde under rikspolitiskt ansvar jämförbart med Hisingen, Dalälven och delar av Skåne? Hur snart kan detta i så fall ske?
- 3a. Delar miljöministern länsstyrelserapportens syn på landsvägstrafiken som den största boven i miljödramat i Västsverige?
- 3b. Om så är fallet, kommer statsrådet med hänvisning till miljösituationen att medverka till att person- och godstransporter på landsväg förs över till järnväg?
- 3c. Med hänvisning till de nyligen avrapporterade miljöproblemen och järnvägens utsatta position i bl.a. Västsverige – är Birgitta Dahl i dag beredd att agera för att i praktiken förbättra järnvägens ställning på bekostnad av flyg- och biltrafiken?

7 § Meddelande om frågor

Meddelades att följande frågor framställdes

den 21 april

1988/89:599 av *Martin Olsson* (c) till jordbruksministern om åtgärder för att förhindra återlämnande av vanvårdade djur:

Helt nyligen har en man, som dömts till tre månaders fängelse för djurplågeri, fått tillbaka sina misshandlade och en tid omhändertagna hundar enligt ett kammarrättsbeslut.

Beslutet har väckt stort uppseende mot bakgrund av att syftet med den nya djurskyddslagen var att förstärka skyddet för djuren. Beslutet har också ifrågasatts av experter på djurskydd.

Eftersom det är av stor vikt att lagstiftningen medverkar till att djur behandlas väl och skyddas mot onödigt lidande, uppstår nu frågan om de nya reglerna innebär tillräcklig överensstämmelse mellan bedömning av graden av djurplågeri och påföljd på grund härav och rätten för den dömda att därefter få inneha djur och speciellt de djur eller det djurslag som utsatts för misshandeln.

Jag vill därför fråga jordbruksministern:

Överväger jordbruksministern lagändringar i syfte att begränsa rätten för den som dömts för djurplågeri att senare åter ha djur?

1988/89:600 av *Maggi Mikaelsson* (vpk) till kommunikationsministern om den framtida järnvägstrafiken:

På landsbygdsriksdagen som avhölls i Umeå den 1-2 april fattades en mängd beslut om bl.a. järnvägstrafiken och SJ. Landsbygdsriksdagen bestod av över 600 delegater från hela Sverige.

Med anledning av de många kraven om upprustning och utveckling av järnvägstrafiken vill jag ställa följande fråga:

Vill kommunikationsministern medverka till att besluten från landsbygdsriksdagen får påverka trafikpolitiken i framtiden?

1988/89:601 av *Elisabeth Fleetwood* (m) till justitieministern om åtgärder för att förhindra återlämnande av vanvårdade djur:

Enligt lagens bokstav är det i dag möjligt att till för djurplågeri dömda djurägare/djurvårdare återlämna djur, som omhändertagits på grund av vanvård eller misshandel.

Med hänvisning till ovanstående ber jag att få fråga:

Vilka åtgärder avser justitieministern vidta för att förhindra att så kan ske?

8 § Kammaren åtskildes kl. 12.18.

In fidem

OLOF MARCUSSON

/Gunborg Apelgren